

MISIE

9

2015

BOLÍVIA

ČIKITÁNSKY KOREŇ

BILOKÁCIA

LAZÁR, POĎ VON!

NOEMOVE MESIACE

FELIZ VIAJE

MILOSRDENSTVO

NOCHE BUENA

SKORÉ A VESELÉ

ČIKITÁNSKY KOREŇ

Zvykne sa hovoriť, že ľud bez histórie a kultúry je ako človek bez duše. Spoznaním histórie a kultúry môže človek viac porozumieť nielen tomu, čo bolo, ale aj tomu, čo je a čo môže očakávať v budúcnosti.

Počas misii v Bolívii žijem s ľuďom „chiquitanos“. V nasledujúcich riadkoch Vám chcem priblížiť jeho zaujímavú históriu, ako to vyzeralo v úplných začiatkoch pred príchodom španielov do roku 1492.

Amazónsky prales bol veľký. Neboli lietadlá, autá, motorky, školy, kostoly, nemocnice, ani pušky. Čikitanci sa nesformovali

v jeden ľud, ale tvorilo ho asi 50 rozličných kmeňov, pričom každý mal vlastný jazyk a kultúru. Delili sa na dva typy: usadlí a kočovní.

Usadlí žili v komunitách od 20 po 80 rodín, teda asi od 100 do 400 ľudí. Nové územie pralesa najskôr vypálili, potom začali spoločne obrábať pôdu kamenným náradím a následne siať. Nepoznali ešte ryžu a zemiaky. Lovili oštepom, lukom, šípmi a pomocou nástrah a pásc. Žili rovnako z rybárčenia, zberom bylín a ovocia pralesa. Chovali sliepky a kačky. Muži sa venovali lovu a práci na poli, ženy trávili čas v kuchyni a pri rybárčení.

Usadlé kmene boli samozrejme lepšie pripravené odolávať nepriateľom. Poslúžili si často živými plotmi a jedovatými rastlinami, ktorých výťažky používali na otrávenie hrotov šípov. Na boj zblízka používali obušky z tvrdého dreva.

Kmeň viedol náčelník. Mohol sa ním stať muž, ktorý dokázal svoju odvahu a silu v boji, alebo vojne. Iba on mohol mať viac žien. Druhou najvýznamnejšou osobou bol liečiteľ, veľakrát túto funkciu plnil náčelník. Treťou dôležitou osobou kmeňa bol šaman.

Nedá sa hovoriť o domoch kde žili, nakoľko mali len slamenú

strechu. Nakoľko „domy“ boli tak malé, Španieli ich neskôr nazvali „chiquitos“ (maličkí).

Druhú skupinu čikitáncov tvorili kočovníci. V kmeni žilo 15 až 20 rodín, teda 60 až 100 ľudí. Žili zo spoločného lovu a rybárčenia. Ak sa strava minula, šli na iné územie. S inými ľuďmi sa stretávali pri oslavách, alebo kvôli výmennému obchodu. Kočovné kmene boli viac bojovné. Viedli viaceré vojny, pre získanie jedla, vody, otrokov, alebo titulu náčelníka.

Čikitánci sa prakticky neobliekali. Zakrývali si iba prirodzenie. Ženy mali okrem toho ešte akúsi „blúzku“. Jediní, ktorí sa obliekali (v našom chápaní tohto slova), boli náčelníci. Prepichovali si pery a uši a ozdobovali sa kúskami dreva a kameňmi. Muži modrými, ženy zelenými a šedými.

Veľa vecí nemali. Najdôležitejšie pre nich boli zbraň a „postel“ (hamaka – sieť), ktoré nosili bez námahy všade, kde šli. Boli im pomocou proti divej zveri, hadom a moskytom.

Náboženstvo sa dá označiť ako – prírodné . Slnko a mesiac pokladali za bohov, ale bez veľkých poklon. Hromy a blesky sa vysvetľovali ako boje medzi zlými duchmi. Veštilo za z letu a spevu vtákov, rovnako z rastu rastlín. Úlohy sa zmocnil šaman.

A čo ostalo tohto obdobia dodnes? Prales ponúka stále možnosti obživy pre mnohých. Najčastejšie môžete vidieť motorky. Pešo je to náročné. Niektoré komunity sú vzdialené aj viac ako 100 km od mestečka.

Pešo stretnete iba tých, ktorí poľujú na tigre a zver. V jednej ruke puška, v druhej mačeta. Čikitánci žijú usadlým spôsobom života. Premiestňujú sa len za prácou. Spoločne najskôr územie vypaľujú a potom obrábajú. Chovajú prasatá, kravy, a hydinu. Veľkosť komunit je podobná ako v minulosti.

Komunitu vedie líder. Jeho úloha bola podrobne vysvetlená v časopise už skôr. Poviem len toľko, že často plní aj úlohu duchovného vedenia a správy verejných vecí. Oblieka sa ako všetci ostatní a má jednu ženu. Domy sú z dreva, no nepredstavujte si Slovenské drevenice. Vyzerá to ako plot so strechou s palmových listov. Niekedy sú domy obložené hlinou.

Myslím, že čikitánci ostali maličkí aj dnes. Ich korene sa nezmenili. Mne to pomáha pochopiť ich v tom, čo je pre nich bytostne prirodzené. A ako to môže pomôcť Vám? Pri výbere životného partnera sa pozerajte aj na jeho korene, ktoré budú pre neho aj potom prirodzené.

V ďalšom čísle Vám ponúknem pokračovanie, ako to vyzeralo potom, keď prišli Španieli.

BILOKÁCIA

V mojich predstavách sa ukazoval bežný pracovný deň. Rannú modlitbu som ukončil prosbou: „Pane daj, aby som dnes robil to, čo mám robiť“.

Obliekol som si pracovné oblečenie, zobral náradie a šiel 'majstrovat' do novopostaveného centra. Vyrovnával som terén, premiestňoval nábytky, premýšľal ako urobiť veci najlepšie a tak čas zbehol rýchlo. Vrátil som sa pred obedom, aby som vytlačil oznam pre rádio, kde budem slúžiť sväté omše. V ten deň mali výročie svojho založenie mexické sestry a tak som sa už tešil na spoločenstvo s nimi a slávnostný obed.

V tom mi zavolali z biskupského úradu, že sa mám hneď vrátiť do centra, ktoré je vzdialené asi 1,5 km a podrobne ukázať centrum istému vysokopostavenému mužovi, zodpovednému za projekty v Bolívii. Hneď mi napadlo, že

obed tak ľahko nestihnem, ale vravím si, „ospravedlím sa“, veď v Bolívii to neberú tak prísne.

Sadol som teda do auta a v centre čakal návštevu z Nemecka. V tom mi volali z farského úradu, ktorý je pri biskupskom, aby som sa hneď vrátil, lebo prišla jedna pani v naliehavej veci. Viac som nerozumel, prerušilo nás. Stihol som ich iba poprosiť, aby ma počkali, že sa o 15 minút vrátim.

S napätím, že už som mal byť na obede a zároveň na farskom úrade som ukazoval centrum, kaplnku, vysvetľoval a odpovedal na všetky otázky, ktorých neubúdalo. Po trištvrte hodine som však slušne povedal, že sa to musíme dokončiť inokedy, lebo ma čakajú aj inde. Doletel som na

farský úrad a tam už nikoho. No fajn, vravím si. Ktovie, čo chcela tá pani. Nielen, že som ju nechal dlho čakať, ale ani som neprišiel.

Priznám, nahneval som sa a povedal som: „Pane, veď som Ťa prosil, aby som robil to čo mám a vidíš, ani bilokácia mi nestačí.“ Sedel som v aute v zaprášených montérkach, spotený, špinavý a premýšľal, koľko budem meškať na obed, keď sa potrebujem ešte umyť. Vytiahol som telefón, či už medzitým nevolali sestry a v tom nájdem správu, ktorá bola poslaná pred pätnástimi minútami. „Vráťte sa do centra. Prišiel Elias, otec Araceli s drevom na prístrešok.“

No výborne, ešte to neskončilo. Bilokáciu ešte potrebujem. Otec Araceli (znásilneného dievčaťa, o ktorom som písal v predchádzajúcom čísle časopisu) mal pred domom

zložené drevo, ktoré sa rozhodol darovať pre centrum.

Za kopou stál jeho dom, teda chatrč. Uvedomil som si, že tento muž práve daruje pre centrum drevo, ktoré má možno rovnakú hodnotu ako jeho chatrč. Pokojne si mohol všetko nechať pre seba. Aj najprísnejší komisár by povedal, že je to človek v krajnej chudobe.

Určite chce stavať, veď pred domom mal tehly. Aj to potvrdil. Bol som v šoku. A to som nevedel, že sa ešte len rozbiehame. Kratšie kusy dreva sme hneď zanesli do stolárskej dielne na nábytok. Na dlhé kusy vybavil okamžite kamión a preniesli sme to do centra. Asi to pre Vás nie je nič výnimočné a zaujímavé, ale na Bolíviu je to zázrak. Vybaviť také veci trvá aj týždne, či mesiace. Bol som dojatý. Hovorím si - mal som problém byť na troch miestach naraz, ale teraz som dostal od Pána ďalšie tri vybavené.

A čo teraz? Idem konečne na obed? Veľmi som sa sústredil a pýtal čo mám robiť, aby som bol tam, kde mám byť. V tom mi hlavou prebleskla myšlienka. „Veľa si dostal a málo si dal. Navštív chudobných.“ Najbližšie býval Vilfred (o ktorom som rovnako písal v minulom čísle). Na otázku čo robí mi odpovedal:

„Ako zvyčajne, rozprávam sa s mojim lekárom“ Aj dnes ma šokoval. „Akým lekárom? Veď nikoho nevidím! Zle rozumiem?“ „Nie, veď Boh je môj lekár, On je opravdivý lekár“ dodal Vilfred. Silné slová od trpiaceho muža. Pozdravil som ho od ľudí zo Slovenska, ktorí ho prosia o modlitby, obeť utrpenia a tiež mu a jeho rodine poslali niečo na vylepšenie.

Opýtal som sa ho, či chce peniaze, jedlo, nábytok, alebo niečo iné? Odpovedal jednoznačne, bez váhania. „Matrac, tento už veľmi neslúži“. Naozaj, slamený matrac bol poriadne opotrebovaný. „Dalo by sa už na budúci týždeň“. Vravím: „Nie o týždeň, teraz.“ Lýdia, jeho manželka mi pomohla vybrať. Povedal som jej, nech nepozerá na cenu, ale na to, ktorý bude pre Vilfreda najlepší. Spokojných manželov môžete vidieť na fotografii.

Konečne na obed! „Nie, ešte sme neskončili.“ Ozýval sa jemný hlas. Spomenul som si na pani so šiestimi deťmi, ktorá

prosila o peniaze na výrobu chleba, aby mala ona, ale aby ho mohla aj predávať na ulici. Vybral som dvesto bolivianos a začal ju hľadať. Po dvoch neúspešných pokusoch pri hľadaní jej domu sa pýtam: „Pane, ozaj mám odnieť tej pani peniaze, alebo nie?“ „Ešte jeden pokus, nevzdávaj sa!“

V tom ju vidím, ako kráča po ulici, ďaleko od svojho domu. Zastavil som a pýtam sa, kde sa vybrala. Sklonila hlavu a s hanbou vraví: „Idem si požičať peniaze. Ak hneď nezaplátim za elektrinu, tak ma odpoja.“ „Koľko potrebujete?“ opýtal som sa. „Dvesto bolivianos“ odpovedá pani. Mráz mi preletel po chrbte, keď som si uvedomil, že v ruke mám skrčených dvesto bolivianos. Podal som jej ich a povedal, tak to je pre Vás. Žena pokorne a prekvapene poďakovala a utierala si slzy v očiach.

Cestou domov bol otvorený farský úrad a dozvedel som sa, že pani chcela zhlásiť pohreb. O dve hodiny som už pochovával. A v jedálni ma čakala igelitka s obedom od sestier.

Bilokáciu netreba. Stačí počúvať pozorne Boží hlas a neznepokojovať sa tým, čo je naokolo.

Lazár, pod' von!

Bol piatok večer a ja som mal slúžiť svätú omšu v pralese, v neďalekej komunite Guayaba. Zobral som si všetky potrebné veci a vydal sa na cestu. Po príchode som zistil, že pri kaplnke ma nikto nečaká. Čo sa stalo? Pýtam sa chlapca, ktorého som ako jediného stretol na tmavej ceste. „Zomrel Pedro, všetci sú pri jeho dome“.

Naozaj. O chvíľu bol pri mne líder komunity a prosil ma, aby som dnes odslúžil svätú omšu pod prístreškom, ktorý urobili pred domom zosnulého. Pedro bol slobodný, mal 35 rokov, nemal manželku ani deti. Nebol ani dlho chorý. Večer hovoril, že má

veľké bolesti, ale na lekára neboli peniaze. Ráno ho našli mŕtveho. Smrť v pralese je rýchla.

Svätá omša bola spojená s obradmi, ktoré sa konajú v dome zosnulého. Domček vyzeral ako maštal'. Na doskách ležal plachtou prikrytý Pedro. Okolo neho horeli desiatky malých bielych sviečok. Vonku bolo večer 30 stupňov, ale sviečky určite zvýšili teplotu o ďalšie. Pri nohách mal poriadnu kopu cigariet. Nosili mu ich príbuzní, ktorí sa prišli za neho pomodliť.

Stôl na slúženie svätej omše mi dali k žiarovke pod prístreškom, kde sa odohrával tanec komárov, múch a moskytov. Po mojom priblížení som okamžite pocítil nálet a uštipnutie na krku. Nevieam, či to bola osa, ale počas celej svätej omše som mal čo robiť, aby som sa sústredil na slávenie.

Pri odchode ma rodičia zosnulého prosili, aby bol pohreb na druhý deň o tretej popoludní. Ráno pred desiatou mi už volali, aby som ho šiel hneď pochovať, že sú na ceste na cintorín. Dobré, že som omšu za neho slúžil už večer. Mŕtvolný zápach pri zatvorenej truhle bol tak silný, že do domu nádeje nevošla ani polovica ľudí. Jeden z prítomných mi povedal: „Rýchlo, otče!“ Okamžite som nalistoval obrad bez svätej omše a v rýchlosti vybral čítanie.

Myslím, že slová Jánovho evanjelia preživali všetci veľmi hlboko. „Ježiš povedal: Odvalte kameň! Marta, sestra mŕtveho mu povedala: „Pane, už páchne, veď je už štyri dni v hrobe.“ Ježiš jej vravel: Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu? Odvalili teda kameň. Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: Otče, ďakujem

ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy vypočuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili, že si ma ty poslal. Keď to povedal, zvolal veľkým hlasom: Lazár, poď von! A mŕtvy vyšiel.“ Jn 11, 39-44.

Pri hrobe sa nik netlačil. Ľudia stáli obďaleč a ovievali sa. V ušiach mi zneli Ježišové slová: „Nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?“ Jn 11, 26.

Keď počujeme spojenie „Medardova kvapka“, zvykneme si vybaviť v mysli štyridsať dní, počas ktorých stále hrozí, že našu činnosť vonku preruší dažď. A čo tak mesiace dažďov? Viete si to predstaviť? Ja už áno.

Dažď je chápaný po období sucha ako veľké požehnanie z neba. Pre mnohých sú to medové dni, keď nič nerobia a nikde nechodia. December, január a polovica februára je preto v škole voľno. Nik by zrejme neprišiel. Nielen z lenivosti, ale nakoľko je málo ciest asfaltových, zväčša sú neprejazdné aj pre vozidlá 4x4.

Jazdenie je vtedy veľmi podobné zimným podmienkam. Jazdí sa však v bahne a mokrom piesku. Pri poslednej nedeľňajšej ceste z komunít v pralesi som mal čo robiť. Auto sa podobalo skôr neovládateľnej loďke na mori. Každú chvíľu som sa krútil a tancoval. Viackrát som s neovládateľným autom prešiel tesne popri priepasti. Istý čas som sa snažil kľučkovať v blate medzi splašenými býkmi a kravami a dúfal, že nezmenia náhle smer.

V jednom mieste boli odstavené tri autá, ktoré to „nedali“. Ostali zapadnutí v bahne. Jedného som skoro

NOEMOVE A MED (ARD) OVÉ MESIACE

nabral, miništranti v aute nedýchali. Napriek tomu, že som si bol počas cesty skoro päť krát istý, že už, už havarujeme a tri krát, že to neprežijeme, sme sa s Božou pomocou úspešne dostali domov. Len auto, ktoré bolo umyté pred dvoma dňami som mohol umývať znova.

Návšteva svätých omší býva v týchto mesiacoch minimálna a to aj vtedy, keď sú Vianoce. Daždňiky sa tu veľmi nenosia. Minimálne pred domom a za domom vám tečie riečka, takže von sa veľmi nechce. Čo si užívam, je cesta pralesom, keď na chvíľu neprší. Predstavte si, že husto sneží, ale namiesto snehových vločiek lietajú motýle. Ja to mám naživo.

Ďalšou dôležitou súčasťou sú ohrozenia v domoch. Všetko sa tlačí dnu, akoby ste boli Noemova archa. To, že sú dnu šváby, ktoré vychádzajú za tmy a lezú všade je najmenej. Na vlastné oči som videl v izbe hada, bol za skriňou. Tarantuly nepríjemne čakajú v tme pri dverách a keď otvoríte, tak šup a sú dnu. Držia sa v okrajoch miestnosti a zväčša majú svoje miesto, kde ich viackrát môžete čakať. Škorpióny sa držia najčastejšie v sprche, v blízkosti odkvapů.

Teda si viete predstaviť, ako človek večer vchádza do izby, umýva sa, ukladá veci do skrine a „pokojne“ si ľiha spať. Noe to nemal jednoduché.

FELIZ VIAJE ŠŤASTNÚ CESTU

Počas cestovania z Concepción do Santa Cruz (vzdialenosť asi ako zo Spiša do Bratislavy bez diaľnic) môžete použiť okrem auta aj autobusy. Veľký autobus (flota) je pomalší, ale pohodlnejší, čistejší, viac si oddýchnete. Mikrobusy sú rýchlejšie, ale často nepohodlné, drahšie, únavné a zničujúce.

Pri preprave mikrobusom som sa počas dlhej cesty viackrát rozprával s kokujúcim vodičom o Bohu, viere a kostole. Spolu s manželkou si ma doberali, že už musia

prísť do kostol, ale vlastne nemôžu, lebo by museli prísť na spoveď a tak.

Jedného dňa mi volá rehoľná sestra, že o deviatej chcú požehnať nejaký podnik a odsľúžiť sv. omšu. Po príchode som zistil, že ide o súkromnú autobusovú prepravu, kde pracuje aj môj známy. Predstavte si najrušnejšiu časť mestečka, ako je na rohu ulice je položený stôl a majiteľ podniku vás prosí o odsľúženie sv. omše.

Povedal som mu, že svätú omšu s radosťou odsľúžim v kostole, ktorý je vzdialený sto

metrov ďalej a teraz požehnám vozidlá. Hudba už bola nachystaná, ľudia sa zbiehali, mohli sme teda začať. Len som nemal svätenú vodu a kropáč.

Majiteľ, ktorý vrel, že všetko pripravil, sa v momente otočil a doniesol vodu vo vedierku s nádejou, že to bude stačiť. „A čo kropáč?“ Pýtam sa. Zväčša sa používa vetvička zo stromu, ale tu žiaden nebol.

Riaditeľ mrkol na predavača zeleniny a už som v ruke držal pór. Vodiči mikrobusov pootvárali všetky dvere a zvlášť si dali záležť na odkrytí motora, ktorý sa zväčša nachádzal pod sedačkou vodiča.

Veľakrát som si všimol vodičov linkových autobusov, ako sa pred cestou modlia a viackrát prežehnajú. Stoja o Božie požehnanie. Vedia, že to nemôžu udržať len vo svojich rukách.

MORE MILOSRDENSTVA

Ked' som prvý krát počul, že od 8. decembra 2015 začne Rok Milosrdenstva, veľmi som sa potešil. Pre Čikitániu (časť Bolívie, kde som na misiách) je podľa mňa tento rok ako záchranné koleso pre topiaceho. Tým, čo najviac potrebujeme.

Silné gesto bolo pri otvorení roka klopanie biskupa na bránu katedrály a slávnostný vstup s evanjeliom. Boh túži po našom srdci. Boh otvára svoju náruč. Ak nie sme pri ňom, tak mu veľmi chýbame a hľadá nás

ako pastier ovečku. Chýbame mu, ako rodičom chýbajú deti, ktoré nie sú doma, lebo chýba kúsok z nich. Sme Božie deti, sme stvorení na jeho obraz, sme akoby jeho kúskom a tak je nespokojný, kým nie sme pri ňom. V tomto duchu ohlasoval

otec biskup Antonio Bonifacio Reimann posolsvo Roka Milosrdenstva.

Hlboko sa ma dotkli slová lektora, ktorý pri úkone kajúcnosti predniesol slová: „Pane, odpusť nám našu slabú vieru. Odpusť, že neprichádzame s dôverou k svätej spovedi.“ Som presvedčený, že tieto slová vystihujú presne to, čo prežívajú mnohí.

Ľudia sa z rôznych dôvodov dlho odhodlávajú k spovedi. Viacerí mi povedali osobne pri

rozhovore, že majú strach z tejto sviatosti. Rok milosrdenstva je novou príležitosťou spoznať, aký je naozaj náš Nebeský Otec.

Keby ste sa ma opýtali, aký je pre mňa najkrajší a najsilnejší zážitok, za tých päť mesiacov na misiách, odpovedal by som vám jednoznačne, že sväté spovede. Ten, kto sa chytil záchranného kolesa, ten kto prijal lásku Otca zacítil more milosrdenstva. Teším sa na Rok Milosrdenstva. Verím, že Boh posilní vieru mnohých a pristúpia k sviatosti zmierenia.

MUŽ

V ROZTRHANÝCH NOHAVICIACH

Rozmýšľali ste niekedy, ako vyzeral bežný deň vo Svätej rodine, v dome svätého Jozefa? Ja áno. Pomohol mi k tomu tridsaťosemročný muž, ktorý sa volá Salvatierra.

Oslovil nás (s Pavlom Hucíkom), keď sme hľadali stolára a rezbára, ktorý by nám urobil malý kríž na stenu. Salvatierra dodržal slovo a urobil ho v stanovený čas, kvalitne a za kresťanskú cenu. To je v Bolívii veľká výnimka. Rozhodli sme sa teda, že s ním budeme spolupracovať. Neskôr urobil veľký misijný kríž, potom vyrezal obraz, ako Ježiš objíma kajúcnika, následne zhotovil bohostánok do kaplnky v zóne Mária Pomocnica (na obrázku).

Osvedčil sa, a tak prichádzam skoro týždeň čo týždeň s novou prácou, ale aj plácou pre neho a jeho rodinu. S manželkou majú päť detí. Všetky mu pomáhajú pri vyrezávaní. Doma majú školu života.

Pri poslednom stretnutí držal v rukách barokového anjela a dokončoval prácu. Spomenul som si, ako mi pred dvoma týždňami ukazoval kus dreva a hovoril, že to bude anjel. Priznám sa, nevedel som si to celkom predstaviť. Drevo sa mi zdalo staré, prasknuté, neforemné, súce tak na podpalu. On v ňom videl anjela.

Myslím, že podobne to bolo v dome svätého Jozefa. Na Ježiša sa mnohí z dediny pozerali ako na stolára,

či obyčajného chlapca, ktorý im nemá čo povedať. Svätý Jozef s Pannou Máriou v ňom videli Božieho Syna. Ako dobre, že „Pán nehľadá, ako hľadá človek. Lebo človek hľadá na výzor, ale Pán hľadá na srdce“ (1 Sam 16, 7).

NOCHE BUENA

Keď budete vo svätú noc narodenia Pána mrznúť v kostoloch a spievať Tichú noc, môžete si spomenúť na mňa. Polnočnú svätú omšu budem slúžiť za Vás, moju rodinu, blízkych, známych, priateľov, ale aj mnohých mne neznámych, ale Bohu známych dobrodincov.

Vďaka Vaším modlitbám, obetám, pôstom a darom sa posolstvo tichej noci šíri v Bolívii. Verím, že už teraz zažívate veľké požehnanie vo svojich životoch a vyprosujem Vám ďalšie.

Nech sa v túto noc Vaše srdce rozjasní svetlom, ktoré prinesie Ježiš v Eucharistii. Nech Vaša náruč každý deň drží jeho Slovo a živí sa ním, ako dieťa mliekom matky.

Požehnané Vianočné sviatky a Nový rok 2016

Vám praje Ján Piatak.

SKORÉ A VESELÉ...

Na Slovensku je počas adventu čas trhov, predvianočných zliav a nákupov. Slová druhej adventnej nedele „pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky“ sú mojím praktickým prianím pri prekonávaní neschodných chodníčkov pralesa.

Skôr, ako obdobie dažďov na čas odreže viaceré moje komunity od sveta som sa rozhodol navštíviť ich a priniesť im predčasne vianočné posolstvo. Nemal som šancu stihnúť sláviť v každej

komunitě svätú omšu a tak bola katechéza, spoločná modlitba, požehnanie detí a rozdávanie darčiekov. Za jeden deň sa mi podarilo prejsť 9 komunit a zdolať stovky kilometrov. Nasledujúce dni som pokračoval.

Rozmýšľal som, aký má zmysel vysvetľovať deťom v džungli, že Ježiško sa narodil v biede a chudobe. Veď oni ani iné nepoznajú. Nič iné v živote nevideli. Jednoduchšie bolo povedať im, že bol akoby jeden z nich.

prádlo mnohí nemajú. Oblečenie zvykne byť prehodené cez šnúru, ktorá je natihnutá pod strechou z palmových listov.

Po veľkom potlesku pre Ježiška, a rozdání darčiekov ma v jednej vzdialenej komunitě zastavila žena vo vysokom štádiu tehotenstva, či ju nezoberiem aj s manželom do mesta. Nevedela, či ešte bude možnosť odvieť sa autom a zobrať všetky veci. Až počas jazdy som zistil, že by mala rodiť krátko po Vianociach a možno aj na Vianoce.

Mnohé ich domy sú pre mňa stále zázrakom. Niektorí bývajú pod strechou, kde sú len dva steny, iní v miniatúrnych domčekoch (jeden na obrázku). Skrine na

Uvedomil som si, že beriem akoby Máriu s Jozefom, aby sa zapísali v meste, kde jej prišiel čas pôrodu. Vďaka Bohu, nebudú musieť chodiť a klopať po dverách domov. Každá komunita má v meste svoj vlastný dom, kde nájdu útočisko do pôrodu. Novéna hľadania prístrešia pre svätú Rodinu je však veľmi obľúbenia aj tu.

Na tretiu adventnú nedeľu som pri kontrolovaní homílie

ostal zaskočený. „Ten, kto má dve tuniky, nech dá tomu, čo nemá“. Hovorím si, veď to som ja. Najprv musím kázať sebe.

Pri odchode na Slovensko mi otec Pavol nechal úplne nové topánky vhodné do kostola, sandále a papuče. Veľmi som sa potešil, že mám o starosť menej a mám topánky každého druhu na výmenu. Moje sú už staršie, majú asi osem rokov. Vtedy som si spomenul na iného otca Pavla (z Kórey), ako

som ho videl chodiť bosého. Na autobusovej stanici ho okradli tak, že mu ostali len doklady a malá príručná taška. Zašiel som za ním a dal mu všetky tri páry. Sadli mu ako uliate. Vďačnosť a výraz jeho tváre hovoril za všetko.

A čo je darčekom pre deti tu? To čo vždy. Za hrst sladkostí. Niektorí nemajú ani to. Veľký úspech má medzi miništrantmi vianočný výlet. Najlepší miništranti cestujú autobusom

päť hodín do Santa Cruz, čo je pre mnohých mesto snov. Pozrú si tam film v kine, idú sa pozrieť na letisko, ako vyzerajú ozajstné lietadlá a potom cestujú znova päť hodín domov.

Počas Vianoc je veľkou udalosťou v každej rodine príprava jasičiek pre Ježiška. Je to niečo také, ako na Slovensku stavanie stromčeka. Každá rodina príde na večernú svätú omšu s Ježiškom na rukách a prosia o požehnanie. Po skončení si ho vložia do jasičiek doma. Jedia zväčša to, čo celý rok, počas každej slávnosti. Bravčové, či hovädzie mäso pripravené nad pahrebou, juka, ryža, a šalát z cibule a paradajok.

Pre mňa bolo veľkou radosťou, keď mohlo v adventnom čase pristúpiť k prvej svätej spovedi a prvému svätému prijímaniu dvadsaťdva mladých. Verím, že mali „skoré a veselé...“. Bolo to na nich vidieť. Mnohých som prvý krát videl usmievať sa. Ježiš ich očistil, zahrnul olejom milosrdenstva a naplnil jeho myšlienkami a túžbami.

FOTOGALÉRIA

Advent v katedrále.

Slávnosť Nepoškvrneného počatia.

Krst.

Miništranti.

Múzeum.

Školenie lídrov komunít.

Hľadanie prístrešia.

Nácvik vianočných piesní.

Milí naši priatelia! Ak by ste vnímali, že chcete podporiť misijnú činnosť, pastoračiu alebo chudobných vo farnosti Concepción, môžete tak urobiť prostredníctvom bankového účtu: 0522512863/0900 (Ján Piatak).